Paulus kirjutab nenda: Sedda ütlen minna, kes kassinaste külwab, se peab ka kassinaste leikama; agga kes rohkeste külwab, se peab ka rohkeste leikama. Ei olle siis ükskeik, kas ja kuida tõed teme; innimene ellab ja toidab ennast omma tõe waewa läbbi, ja mis temmale peälegi ello-rõmudest ja ello õnnest maitsta antakse, se on muist ikka temma tõe ja waewa hind ja kasso.

Minna ütlen: muist; sest et tännapäwase leikuse-pühha pühhitsemine ka seddagi meile mele tulletanud, et innimene ei ella mitte ükspäinis leiwast ehk omma kätte tõest, waid ka iggast sannast, mis Jummala suust läbbi käib. Ja seep se waimolik hind ja kasso on, mis tännapäwase pühha pühhitsemine meile sadab. Mitte ükspäinis ihholikult waid ka waimolikult peab innimene ellama, ja selle üllema ellu tarbeks omma moistust prukima, ja temma abbiga seädma, õiendama ja pirama, mis ta ihho temma liikmetega peab teggema, ja mis ülleültse temma ellusse pudub ja sedda näggusamaks ja ausamaks teeb. Ihho ja temma üllespiddamise eest murret piddades, peab temma ka omma hinge eest murret piddama ja walwama, et wallitsus ihho ja temma himmude ülle ikka waimo kätte jäeks. Sest, olle rikkam kui rikkaks ilmaliko warra polest, sa olled siiski keigewaesem, kui sa waimoliko warra, s. o. Jummala ja omma kohhuse tundmise, moistuse ja waggaduse polest waene olled. Kes agga omma lihha peäle teab külwada; se leikab lihhast ajaliko ja iggawest hukkatust: agga kes